

Puzzel: Tripverslag (deel 3)

Eenmaal aangekomen bij het mausoleum van de saaiheid werden Stok en Ronnie aangenaam verrast door twee vochtige versnaperingen, die ze keurig in 7 seconden naar binnen werkten. " Best verfrissend! " Aldus Ronnie, " Kankerlekker! " Aldus Stok.

Opgefrist en opgeleven konden ze er weer tegenaan, ze konden nu met de geest van de veste onderhandelen. En zo keerden ze weer terug naar waar Maarten zich huisvestte, en zij spraken hem toe door de tralies: " Ewa pik, we hebben je ice gehad, wat moeten we nu doen?"

"Hahahaha jullie zijn pauper hard gepranked, wie had gedacht dat ik dat nog in mijn leven mee zou maken? In ieder geval, goed dat jullie nu toch wel kunnen luisteren. Dat had jullie in het verleden een hoop gedoe kunnen besparen. Ik wil graag een voorstel maken." "Wattan? "

"Maar laat ik eerst wat over mezelf vertellen. In mijn zinvolle en belangrijke bestaan was het mijn ultieme missie zoveel mogelijk vertier te ontzeggen. Dit deed ik niet zo zeer omdat dit anderen niet gunde, maar in de hoop dat zij niet dezelfde fout zouden maken als ik. Zie, toen ik student was, batste ik alle pekies en zoop elke nacht tot 6 uur s' ochtends. Het liefst deed ik dat met een flinke pot drum n bass op de achtergrond, en dan zette ik de versterker zo hard dat mijn burens niet meer konden slapen." Stok en Ronnie keken elkaar geschrokken aan. " Maar wat kan daar nou mogelijk mis mee zijn? " Vroeg de jongste van het stel, die de afgelopen 6,5 jaar van zijn studietijd op de pekies na niet anders had gedaan. " Na zo'n 15 jaar zo leven, ja dat kon vroeger nog toen je gewoon een basisbeurs kreeg, kwam ik dus bij acasa terecht."

Het leek wel een magisch moment, alsof iedereen precies wist waar Maarten het net over had en wat hij daarmee bedoelde. Alsof hij net een belangrijke levensles had gedeeld waar iedereen bijzonder veel aan zou hebben. Alsof er een engeltje op je linkerschouder verschijnt die je precies vertelt wat je nu moet doen en denken. Alsof Socrates zelf je instrueert over de belangrijke normen en waarden en hoe wij daarnaar moeten streven en leven. Totdat de jongens Maarten keihard begonnen uit te lachen. "Dat gaat ons nooit overkomen hoor." - Zei Ronnie al lachend.

"Ach ja. Zo zag ik het zelf destijds ook niet in. Maar anyways, ik wil dus een aantal dingen van jullie vragen waar jullie me mee kunnen helpen. Laten we bij het begin beginnen." "Het begin lijkt me een mooi beginpunt Maarten" - Zei Ronnie op een niet bijzonder sarcastische toon.

"Als er iets is wat ik best nog wel weer een keertje zou willen doen, dan is het wel weer eens buiten van die lekkere muziek draaien. Als jullie mij kunnen wijzen op een plek tegenover de Coop ofzo waar ik dat zou kunnen doen, dan zou ik dat erg op prijs stellen. Het lijkt er misschien niet op dat ik jullie volg ofzo, maar ik ben dus een geest. Dus ik ben onzichtbaar en ik kan vliegen. Bedenk je maar dat ik er altijd voor jullie ben op de Campus."

"Kunnen we verder nog iets voor je doen Maarten? " - de boys, Maarten: "Nee."